

ТАҚРИЗИ

муқарризи расмӣ ба диссертатсияи Латифов Алихон Давлатович дар мавзуи «Инъикоси масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз» барои дарёфти дараҷаи илмии номзади илми филология аз рӯи ихтисоси 10.01.03 – Адабиёти халқҳои кишварҳои хориҷӣ (адабиёти ҳиндӣ)

Диссертатсияи Латифов А.Д. дар мавзӯи «Инъикоси масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз» ба таҳқику омӯзиши проблемаи бозтоби масъалаҳои иҷтимоӣ дар ҳикояҳои яке аз ҷеҳраҳои маъруфи адабиёти муосири Ҳиндустон Меҳруннисо Парвиз бахшида шудааст.

Воқеан, дар чанд даҳсолаи охир адабиётшиносии тоҷик дар заминаи ҳиндшиносӣ ба пешрафтҳои қобили мулоҳизае ноил гардидааст. Махсусан таҳқиқи насри имрӯзи Ҳинд миёни масъалаҳои омӯхташаванда барҷастагии хос дорад. Таваҷҷуҳи муҳаққиқони ҷавон ба осори нависандагоне, ки дар адабиёти имрӯзи Ҳинд бо доштани ҷойгоҳи хос кам шинохта шудаанд, бештар мегардад. Яке аз чунин нависандагон Меҳруннисо Парвиз мебошад, ки мутаассифона, бо вучуди соҳиби беш аз 17 маҷмӯаи ҳикоя ва романҳои сершумор будан, ношинохта мондааст. Боиси қайд аст, ки осори ин нависанда ва махсусан ҳикояҳои ӯ, ҳамчун иқдоми нахустин дар таҳқиқи намунаҳои эҷодиёти ӯ, аз ҷониби муҳаққиқи ҷавон Латифов Алихон Давлатович мавриди таҳқиқи монографӣ қарор гирифтааст. Диссертатсияи Латифов А.Д. аз муқаддима, се боб ва хулосаву рӯйхати адабиёт дар ҳаҷми 162 саҳифа таълиф шудааст.

Мақсади аслии диссертант баррасии ҳикояҳои нависанда дар иртибот бо масоили иҷтимоӣ аст ва интиҳоби чунин равиши таҳқиқ беҳуда нест. Бояд офаридаи як адиб оинаи ҷомеаи ӯ, нишондиҳандаи сатҳи андеша ва зеҳнияти мардумаш бошад. Ин дар ҳоле даст медиҳад, ки нависанда бо фарҳангу таърихи дирӯзу имрӯзи худ ошноӣ дошта бошад ва битавонад дидаҳояшро бо кӯмаки вожагон баён кунад. Агар дар вучуди адиб заррае аз ҳунар мавҷуд аст, ӯ дар баёни воқеият даст меёбад.

Диссертант зимни тавсифи аҳаммияту мубрамияти таҳқиқ талош менамояд, диққати муҳаққиқонро ба хусусиятҳои хоси ҳикояҳои нависанда ошно созад.

Дар муқаддимаи рисола атрофи аҳаммияту ҷойгоҳ, пешинаи таҳқиқ ва сарчашмаҳои он, ҳадафу вазифаҳои таҳқиқ иброи назар шудааст.

«Меҳруннисо Парвиз – намояндаи насли адибони давраи озодии Ҳиндустон» унвони боби аввал буда, дар ҷаҳор зерфасли он риштаҳои мухталифи роҳи эҷодии нависанда таҳлилу арзёбӣ гардидааст. Дар зерфасли аввал ба таври муфассал, бар асоси таълифоти муҳаққиқон, иттилооти энциклопедӣ ва ишороти худӣ нависанда, тарҷумаи ҳоли илмии Меҳруннисо Парвиз тадвин шудааст.

Диссертант бо така ба иттилооти мавҷуд нақши хонаводаро дар рушду камоли нависандагӣ ва эҷодии Меҳруннисо Парвиз бисёр муассир медонад. Махсусан саҳми китобхонаи падар ва роҳнамоиҳои модар дар камоли эҷодии нависанда таъсиргузор будаанд. Аз мутолиаи диссертатсия бармеояд, ки қисмати умдаи корномаи нависанда бо матбуот ва рӯзноманигорӣ гиреҳ меҳӯрад. Худи нависанда низ нақши маҷаллаеро, ки худ гардонандаву сардабирии онро ба дӯш дошт, дар пайвандаш бо ҷомеа, адабиёт ва таъмили аҳдофи пешорӯяш бисёр муҳим арзёбӣ мекунад.

Бо назардошти ин, ки дар шинохту маърифати ҳар адибе нақши нақди адабӣ корсоз аст, муаллифи диссертатсия дар зербоби дувум дидгоҳҳои мунаққидони адабиётро перомунӣ масири эҷодии Меҳруннисо Парвиз мавриди таҳлилу баррасӣ қарор додааст. Нахустин нуктае, ки ноқидони осори ӯ ба он таъкид варзидаанд, аҳли русто будани ӯст, ки баъдҳо дар камолу шаклгирии сабку шеваи эҷодии ӯ муассир меафтад.

Зухро Афзал, ки ҳикояҳои М. Парвизро баррасӣ намудааст, ба ин натиҷа расида, ки осори ӯ бозтобдихандаи воқеияти адабии кишвари ҳосе нест, балки дорои вижагии типие мебошад, ки дар ҳар кишвари дунё метавонад шабеҳи худро дошта бошад.

Ба андешаи олимони Зоҳида Ҷабин ва Зухро Афзал тасвири зан ва масоили печидани зиндагии эшон дар ҷомеае мисли Ҳиндустон аз мавзӯоти меҳвари эҷодиёти нависанда маҳсуб мешавад.

Зимни тарху арзёбии таълифоти М. Парвиз муҳаққиқон мақолоту навиштаҳои ҷудогонаи ӯро роҷеъ ба адабиёт ва нақши нависандагони алоҳида дар инкишофи пешрафти ҳунарии ӯ мавриди омӯзиш қарор дода, ба натиҷае расидаанд, ки саҳми Дҳармвир Бҳаратӣ, Камлешвар, Бҳишма Саҳнӣ, Маноҳар Шям Ҷошӣ, Авадҳ Нараян Мудгал дар ин амр бисёр ҷашмрас будааст. Аз муҳаққиқони тоҷик профессор Х. Раҷабов зимни арзёбии насри муосири Ҳинд ва ҷараёнҳои тозаии он ба нақши маҳсули насри нави адабиёт таъкид варзида, аз М.Парвиз низ зикри ном мекунад: «Дар муддати якуним аср дар ин мамлакат садҳо шоирону нависандагони барҷаста асарҳои безавол эҷод намуда, саҳми назаррасе дар инкишофи адабиёти ҳиндӣ гузоштаанд, ки маъруфтаринашон Агравал Кедарнатҳ, Агей, Аёдҳясинҳ Упадҳяй, Ҳариаудҳ, Амаркант, Амритрай, Амритлал Нагар, Упендрнатҳ Ашк, Ҳариваншрай Баччан, Бҳаратенду Ҳаришчандра, Дҳармавир Бҳаратӣ, ... Меҳруннисо Парвиз, Равиндра Калия ва мисли инҳо мебошанд» (Диссер. Саҳ.27).

Донишманди фозил ҳамзамон бар ин назар аст, ки бо вучуди он ки дар адабиёти муосири ҳиндӣ тамоюлҳои тозае мисли «Ҳикояи нав», «Ҳикояи демократӣ», «Романи дехотӣ» ва ғайра дар нимаи дууми асри XX арзи вучуд намуданд, вале М. Парвиз ҳаргиз аз онҳо пайравӣ накард ва дар майдони адабиёт мустақилияти хешро ниғаҳ дошт.

Умуман диссертант дар ин бахш ақидаҳои бисёре аз муҳаққиқонро ният дақиқназарона арзёбӣ намудааст, ки боиси таҳкими ҷанбаи илмии таҳлили кор шудааст.

Дар зербоби сеюми боби аввал ба таври мухтасар осори Меҳруннисо Парвиз баррасиву арзёбӣ шудааст. Аз ҷумла, хотирнишон гардида, ки мавсуф гарчанд дар жанрҳои мухталиф мисли мақола, очерк, ёддошт, сафарнома, ҳикоя, роман асар эҷод намуда бошад ҳам, бештар бо ҳикояҳои худ дар ҷомеаи адабии кишвараш маъруфу машҳур гаштааст. Ӯ муаллифи 6 роман аст, ки аз охири солҳои 60-уми асри гузашта ба баъд бо номҳои зерин ба нашр расидаанд: «Даҳлезии ҷашмон» (1969), «Хонаи ӯ» (1972), «Корча» (1977), «Барги танҳо» (1981), «Олами ботинии Самар» (2002), «Посанг» (2004).

Унвони маҷмӯаҳои маъруфттарини ҳикояҳои нависанда ба шарҳи зер аст: «Одаму Ҳаво», «Офтоби болои шохчаҳо», «Одами хатокор», «Фалгунӣ», «Кӯтали охирон», «Касе нест», «Боз як селоб», «Ҳикояҳои писанди мардуми Меҳруннисо Парвиз».

Матлаби дигаре, ки дар зербоби мазкур мавриди таваҷҷуҳи диссертант мебошад, масъалаи теъдоди ҳикояҳои нависанда аст. Гап дар ин аст, ки шумори аниқии ҳикояҳо маълум нест, танҳо бархе аз ноқидон теъдоди ҳикояҳоро 86 тахмин задаанд, ки дар 12 маҷмӯа гирд омадаанд.

Дар боби аввал ҳамчунин фаъолияти рӯзноманигории нависанда таҳқиқу баррасӣ гардидааст. Дар ин бахш махсусан нақши нависанда дар кори таҳриру таҳриргарӣ таъкид шудааст.

Боби дуюми рисола ба таҳқиқи бозтоби масъалаҳои иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз ихтисос дорад ва зимнан бояд қайд кард, ки ин боби асосии диссертатсия ба шумор меравад. Таваҷҷуҳи махсус ба ин масъала аз ҷониби диссертант беҳуда нест. Мусаллам аст, ки ҳар ҳунарманде дар ҷомеаи ҳосе зиндагӣ ва фаъолият мекунад ва аз ин рӯ, наметавонад бо он чи дар домани иҷтимоӣ мегузарад, бетафовут бошад. Гузашта аз ин, қаҳрамонони осори ҳар нависандае бархоста аз қонуни иҷтимоанд ва ҷиғунагии раванди ҳастии ҷомеа вобастаи сатҳи тафаккуру андеша ва зиндагии маишӣ онҳо аст. Диссертант талош варзида, то зимни тарҳи ин масъала мизони ҷаҳонигарӣ ва ҳунари нависандагии М.Парвизро мушаххас намояд.

Нахустин масъалае, ки дар зербоби аввали боби дувуми рисола мавриди таваҷҷуҳи муҳаққиқ буда, бозтоби ҷойгоҳи занон дар ҷомеа аст ва ин беҳуда нест, зеро дар ҳар ҷомеае яке аз рукнҳои меҳвариро занон ташкил медиҳанд. Аз сӯйи дигар воқеияти айнии ҷомеаи ҷаҳонӣ гувоҳ бар ин аст, ки ҷойгоҳи занон на дар ҳама ҷавомеъ дар як сатҳу поя қарор дорад. Гузашта аз он, мавзӯи зан, мавқеияти он дар қонуни хонаводагӣ, дар ҷомеа, вазъи ҳуқуқии занон аз зумраи мавзӯҳои мебошад, ки дар адабиёти тамоми қавму миллатҳо

хузури комил дорад. Чун асрҳост, ки зиддияти пинҳону ошкор дар тарзи бинишу чаҳонбинии мардон нисбат ба занон дида мешавад.

Маҳзи хотири ин мурури ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз нишон медиҳад, ки таҷассуми масоили иҷтимоӣ ва хосатан мушкилоти зан дар ҷомеаи Ҳиндустон яке аз мавзӯҳои калидӣ ба шумор меравад.

Унвонҷӯ ба хотири таъйиди проблемаи пайванди нависандаву ҷомеа, чараёнҳои таърихӣ ба ақидаву дидгоҳҳои бисёре аз мунаққидону адабиётшиносони маъруф истинод мекунад ва чунин натиҷа мегирад, ки осори ҳунари, ба таври ҳатмӣ бояд дар иртибот бо замону чараёнҳои таърихӣ, пайванди ҳунарманду ҷомеа таҳлилу баррасӣ шавад.

Инъикоси масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои нависанда пуршуморанд ва диссертант барои тасдиқи андешаҳои ҳикояҳои зиёдеро ба сифати мисол таҳлилу арзёбӣ мекунад. Бояд гуфт, ки шеваи таҳлилу баррасии диссертант нисбат ба шеваҳои маъмул мутафовит аст. Дар аксар маврид саъй карда, аз тамоми ҷузъиёти дар матн омада барои бозгушоии ҳадафи нависанда истифода кунад, калимаву таркибҳои калидии ҳикояҳоро мушаххас карда, умқи паҳнои дунёи нависандаро тарсим созад. Яке аз ҳикояҳои нисбатан калонҳаҷми нависанда, ки аз тарафи диссертант мӯшикофона ва муҳаққиқона баррасӣ шудааст «Нахли бесамар» мебошад.

Мавсуф дуруст қайд мекунад, ки дар ҳикояи «Нахли бесамар», ки сӣ бахш дорад, адиб дар ҳар бахше бо тарзи хосе барои тарсими ҳадафи асли – нишон додани сатҳи пасти зиндагии мардуми нодор, иҷтимоӣ ақибафтода, мазҳари зиндагии мардуми ҷомеа, вучуди расму анъанаҳои роиҷ, ки бо доштани таърихи қадимаи тӯлонӣ дар зехнияти мардум саҳт нишастаанд, гом бардоштааст.

Воқеан ҳам, дар матни ҳикоя ҳар тасвире аз манзараҳо, вуқӯи падидаҳо, зикри мавҷудоту маҳлуқот, хуллас, ҳар вожае баёнкунандаи ҳадафу мақсадест. Ба андешаи диссертант, замоне ки нависанда гандуму хӯшаҳои онро ба тасвир мекашад, манзури ӯ танҳо нишон додани гандуму гандумзор нест. Вай ба рукни аслии зиндагӣ ангушт ниҳодааст, ки тамоми масоили хурду бузуруги инсонӣ дар он хулоса мешавад. Ин ҷузъиёт яъне “гандум” ҳангоме маъниву моҳияти иҷтимоӣ пайдо мекунад, ки аз он ҳамчун ғизо, пояи аслии зиндагии инсонҳо ёд мешавад. Тааммул дар атрофи ҷузъиёти аввал гувоҳ бар ин аст, ки дастрасӣ ба гандум барои аҳли ҷомеа, ки қарор аст, мавриди тасвир сурат бигирад, кори осоне нест.

Бозтоби воқеияти иҷтимоӣ ва проблемаҳо ба андешаи унвонҷӯ дар бештари ҳикояҳои нависанда аз ҷумла «Нахли бесамар» зина ба зина бо пеш кашидани саҳнаҳои зиндагии қаҳрамонон, тасвири ашӯҳо, таъкид ба аносири муҳити атроф, мавқеияти

маҳаллаи сукунат ва ғ. сурат мегирад, ки ин тарзи нигориш дар навбати худ гувоҳи методи реалистӣ дар адабиёт аст.

Бояд гуфт, ки нависанда дар таҷассуми проблемаҳои масоили иҷтимоӣ дорои бинишу диди хос аст. Нақди муосири ҳиндӣ дар ин замина ба натиҷаҳои матлуб расидааст: «маҳорату зеҳнияти эҷодӣ аз назар андохтан ба ҷомеа рушд мекунад. Паҳлӯҳои дарку фаҳми зиндагӣ дар эҷодиёти ӯ ба назар мерасад. Аз ин рӯ, ҳаёти нависандаро берун аз офаридаҳои ӯ наметавон дид» (Диссер. Саҳ 57).

Дар диссертатсия ба таври амику густурда ҳикояҳои дигаре мисли «Ошӯби зиндагӣ», «Қабри панҷум», «Хонаи нав» ва ғайра баррасӣ шудаанд.

Проблемаи дигаре, ки дар боби мазкур мавриди таҳлили амиқ қарор гирифтааст, нишон додани иртиботу пайвандҳои хонаводагӣ дар ҳикоеъ аст. Унвончӯ бар ин ақида аст, ки нависанда дар тавсифу тарсими бадеии муҳити хонавода, таъсири волидайн дар пешрафту камоли зехнӣ, инкишофи ҷаҳонбинии фарзандон ва шарҳу баёни бархӯрду муоширати миёни хонаводаҳо ҳунари билоласф дорад.

Меҳруннисо Парвиз ба хонаводаи мавриди назар ҷанбаи типӣ мебахшад ва ба-дин восита фазои равонӣ, рӯҳу зехният, дунёи андеша ва расму русум, боварҳои хонаводаҳоро бисёр ҳунармандона ба риштаи тасвир мекашад.

Диди хоси нависанда мудовим дар марзи амалкарди мардуми табақаи миёнаҳол ҳузур дорад ва забону ҳунари ӯ саршори манзараҳову сахнаҳое аз воқеияти зиндагии иҷтимоӣ аст, ки бояд баён шавад.

«Ҳунари ҳикоянависи Меҳруннисо Парвиз (масоили зебошинохтӣ)» унвони **боби сеуми диссертатсия** ном дорад, ки ҳадафи он арзёбии хусусиятҳои ҳунари ва ҷанбаҳои поэтикии корномаи нависанда аст.

Дар ин қисмат унвончӯ қайд мекунад, ки яке аз масъалаҳои мубрами адабшиносии имрӯз дарку маърифати муҳаққиқонаи ҳикояҳои нависандагонест, ки дар рушду камоли ин жанри куҳан ба шухрат расидаанд.

Маҳзи хотири ин, диссертант дар зербоби аввал ба таҳлили сабки ҳикояҳо мепардозад. Бояд гуфт, ки барои таъйиди андешаҳояш унвончӯ бештар ба ҳикояҳои алоҳидаи М. Парвиз таъҷавар аст. Дар рисола махсусан таҳлилу арзёбии ҳикояи «Шинохти кеш» ба таври амику дақиқ таҳлил шудааст.

Ҳикоя бо тасвири калтакалос дар сақфи хона оғоз мешавад. Ба ақидаи муҳаққиқони адабиёт шояд зуҳури як шайъ ба дарунмоияи асосии асар нақши корсоз надошта бошад, вале аз нигоҳи диссертант дар матни асар мақсади аслии бо эҳтиёҷоти пинҳон дар манзари умумии асар пайванд дорад. Дар ҳамин ҳикоя нависанда шояд мехоҳад қаҳрамонро ба майдони амал бикашад, ӯро ба андешаву тафаккур водор созад. Шурӯи ҳикоя нишон

медихад, ки он як нуқтаи оғоз дорад, ривоятгуна оғоз мешавад ва худи ровӣ дар маркази ривоят қарор дорад. Барои қаҳрамон дидор бо калтакалос ба ёди ӯ эътиқоду боварҳои мардумиро меорад, ки тибқи онҳо чунин дидоре фоли нек надорад. Аз сӯйи дигар, пурсише дар зехнаш хуруҷ мекунад, ки оё дидори инсон низ ба хонаи калтакалос бадбахтиовар аст?

Дар ҳикояи «Шинохти хеш» ба воситаи шеваҳои равшаншиносона сайр дар дунёи даруни қаҳрамон, маърифати ҷаҳони андеша ва аксуламалҳои ӯ нисбати аъмоли атрофиён сурат гирифтааст. Бояд гуфт, ки ба ин шеваву усул ҳикояҳои зиёде мисли «Модари Кашмир», «Садбарги сурх» таҳлилу арзёбӣ шудаанд.

Мурури ҳикояҳои нависанда унвонҷӯро ба хулосае оварда, ки барҷастарин ҳунари нависандагии Меҳруннисо Парвиз иборат аз он аст, ки дар аксари ҳикояҳо тавонистааст, то мазомини милливу суннатӣ ва хоссаро бо падидаҳои зоҳирии табиат ва нишонаҳои зоҳирии мазҳари зиндагии мардум омезиш диҳад.

Унвонҷӯ Латифов А.Д., бо назардошти ин, ки муколама ё диалог дар ҳикояҳои М. Парвиз ҷойгоҳи ҷашмгир доранд, ин мавзӯро ба таври алоҳида таҳқику арзёбӣ намудааст. Мавсуф зимни таҳлили мавзуи матруҳа бештар ба дидгоҳҳои адабиётшинос ва назарияпардозии машҳури рус М. М. Бахтин тақиявар аст.

Ба андешаи ӯ муколама ё гуфтугӯҳо бештар дар матни ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз бо зарурати баёну тасвири ҷаҳонҳои хос истифода мешаванд, ки ҷолиби диққат аст.

Агар дар ҳикояҳои ӯ мо тазоду дилҷаспӣ, ҷаззобият, вусъату доманаи бинишу андеша, зехнияти ҳосе эҳсос мекунем, ҳамаи он ҳосили вучуди муколамаҳо мебошанд.

Дар поёни рисола диссертант натиҷаи корашро дар дуvozдах банд хулосабандӣ кардааст, ки ҳар якашон муҳтавои корро ба таври ҷамъбаст инъикос менамоянд.

Дар баробари комёбиҳо дар диссертатсия баъзе камбудихо ба ҷашм мерасад, ки ислоҳу баргараф намудани онҳо дар оянда аз манфиат холи нахоҳад буд. Аз ҷумла:

1. Аз ошноӣ бо диссертатсия маълум мегардад, ки нависанда атрофи адабиёт, нақди адабӣ ва таҳриргариву ба таври умум масъалаҳои адабиётшиносӣ назару ақидаи хос дорад, ки дар боби дувум ба таври кӯтоҳ ба онҳо ишора шудааст. Ба гумони мо, бо шумори арҷу аҳаммияти онҳо хуб мебуд, агар ин андешаҳои назарии ӯ дар зерфасли алоҳида таҳқиқ мегардид ва арзиши илмии рисоларо бештар менамуд.

2. Мисолҳое, ки аз ҳикояҳо интиҳоб гардидаанд, дар тарҷума оварда шудаанд. Ба фикри мо беҳтар буд, матни асл низ ё ба транскрипсия ё ба хатти асли оварда мешуд. Ин барои муҳаққиқоне, ки ба забони асл ошноянд, бисёр муҳим аст.

3. Ҳарчанд қисмати асосии диссертатсияро боби сеюм ташкил медиҳад, вале ба андешаи мо матни боб ба таври комил дарбаргирандаву тафсиргари унвони он нест. Аз ин рӯ, беҳтар буд дар оғози боб ба таври кӯтоҳ аз масоили назарӣ низ кор гирифта мешуд.

4. Диссертант дар баъзе мавридҳо дар рисола пайи ҳам иқтибос овардааст. Мутаасифона, нуқтаи назари худӣ муаллиф дар баробари гуфтаҳо зерӣ соя мондааст.

5. Дар диссертатсия ҳарчанд масоили мавриди назар бар асоси шеваву усулҳои шинохташудаи таҳқиқӣ баррасӣ шудаанд, вале ба андешаи мо имкон дошт, ҳикояҳо мавриди таҳқиқи васеътар қарор гиранд.

Албатта, нуқсонҳои зикршуда ҷузъӣ буда, арзиши илмии рисолаҳо кам намесозанд. Автореферати диссертатсия, гузоришҳои илмӣ ва мақолаҳои ба ҷоп расонидаи Латифов Алихон Давлатович муҳтавои асосии диссертатсияро инъикос менамоянд, ки ин гувоҳи омодагии комили илмии доктараби дараҷаи илмӣ мебошад.

Диссертатсияи Латифов Алихон Давлатович дар мавзӯи “**Инъикоси масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Мехруннисо Парвиз**” ба талаботи бандҳои 31-35-и Тартиби додани дараҷаи илмӣ, ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021, таҳти №267 тасдиқ шудааст, ҷавобгӯ буда, муаллифи он сазовори дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илми филология аз рӯйи ихтисоси 10.01.03 – Адабиёти халқҳои кишварҳои хориҷӣ (адабиёти ҳиндӣ) мебошад.

Муқарризи расмӣ:

сарҳодими илмӣ шуъбаи фолклор

ва адабиёти Бадахшони

Институти илмҳои

гуманитарии ба номи

Б. Искандарови АМИТ

«24» августи соли 2022.

Охониёзов Варқа Дустович

Суроға: 736000, Ҷумҳурии

Тоҷикистон, ВКМБ, ш. Хоруг,

кӯчаи Усмон Холдорова, 4

Е - mail: shuwoz@mail.ru

Тел.: (+992) 93-593-16-93.

Имзои доктори илми филология

Охониёзов В.Д.-ро тасдиқ мекунам:

Сардори шуъбаи кадрҳои Институти

илмҳои гуманитарии ба номи

Б. Искандарови АМИТ

«24» августи соли 2022.

Шосафоева Ш.

